

בש"פ 407/17 - אבי בר בן סימון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 407/17 - א'

כבוד הרשם גלעד לובינסקי זיו
אבי בר בן סימון

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיב:

בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 6.10.2016 בעפ"ת 23669-03-16. בפסק הדין נדחה ערעור מטעם המבקש על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה אשר הטיל על המבקש, בין היתר, שמונה חודשי מאסר בפועל לאחר שהורשע בעבירות של נהיגה ללא רישיון בר תוקף, נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא ביטוח.

בקשת הארכה הוגשה היום על ידי בת זוגו של המבקש, שאינה עורכת דין. על פי הנטען, המבקש לא יכול היה לממן ייצוג משפטי לצורך הגשת בקשת רשות ערעור והוא אף "הוטעה לחשוב כי בקשות לבית המשפט העליון ניתן

עמוד 1

להגיש אך ורק באמצעות עורך דין" (סעיף 2 לבקשה). רק לאחר תחילת ריצוי המאסר, ביום 15.12.2016, נודע למבקש כי ניתן להגיש את בקשת רשות הערעור אף ללא ייצוג משפטי. משכך, בת זוגו ערכה בירורים שונים והגישה את בקשת הארכה שלפניי. יצוין, כי לבקשת הארכה צורף עותק של בקשת רשות הערעור גופה.

בחנתי את הבקשה על רקע אמות המידה החלות בעניין והגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות ללא צורך בקבלת תשובה.

כלל הוא, כי בית המשפט רשאי להאריך את המועד להגשת הליך ערעורי בפלילים (סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982), וזאת בהתקיים "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.07.2006); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.08.2009)). ודוק: על אף הגישה המקלה בהשוואה להארכת מועד בהליכים אזרחיים, הכלל הוא שגם בהליכים פליליים יש להקפיד על קיום המועדים הנקובים בדין, וממילא הארכת מועד לא תינתן כדבר שבשגרה.

בענייננו, פסק הדין ניתן ביום 6.10.2016 במעמד הצדדים ואילו בקשת הארכה הוגשה ביום 12.1.2017, למעלה משלושה חודשים לאחר מכן. מדובר איפוא באיחור שאינו מבוטל כלל ועיקר. טענת המבקש לפיה טעה לסבור כי אין ביכולתו להגיש בקשת רשות ערעור ללא ייצוג על ידי עורך דין נטענה בעלמא, מבלי שצוין אלו מאמצים נעשו על מנת לברר סוגיה זו בסמוך לאחר מתן פסק הדין ומבלי שנתמכה בתצהיר. בהקשר זה רואה אני לציין, כי בבית המשפט המחוזי המבקש היה מיוצג על ידי עורך דין, ומשכך יכול היה לברר עמו את העניין בקלות. בנסיבות אלה לא ניתן לומר שהטעות לה טוען המבקש הייתה בלתי נמנעת באורח סביר (ראו והשוו למשל, בש"מ 6229/11 דון יחיא נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה, חיפה (10.1.2012)). לאמור עד כה מתווסף הנתון, כי נוכח העובדה שמדובר בבקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" המכוונת כנגד חומרת העונש, ולאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור עצמה, דומני כי סיכוייה הלכאוריים אינם גבוהים. אוסיף, בבחינת למעלה מן הצורך, כי על פני הדברים קיים קושי בכך שבקשת הארכה הוגשה על ידי המבקשת, שאינה עורכת דין. ואולם משדין הבקשה להידחות לגופה, לא ראיתי צורך להידרש לסוגיה זו.

נוכח כלל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא החלטה זו הן לבת זוגו של המבקש והן לשירות בתי הסוהר. שירות בתי הסוהר ימציא את ההחלטה למבקש ללא דיחוי.

ניתנה היום, י"ד בטבת התשע"ז (12.1.2017).

גלעד לובינסקי זיו, שופט

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ר ש ם
